

Arrest

nr. 75 830 van 27 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DOCQUIR, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Koerd afkomstig uit Amadi in de provincie Dohuk (Noord-Irak).

Op 25 oktober 2005 diende u in België een eerste asielaanvraag in. Deze aanvraag werd op 19 december 2005 onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op 21 december 2005 ging u in beroep tegen deze beslissing. Op 3 februari 2006 nam het CGVS een bevestigende beslissing van weigering van verblijf aangezien de door u aangehaalde elementen van vervolging geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Op 28 februari 2006 diende u een tweede asielaanvraag in. Op 14 maart 2006 oordeelde de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat deze aanvraag niet in overweging werd genomen (bijlage 13quater). Op 20 maart 2006 diende u een derde asielaanvraag in. Ook deze aanvraag werd, op 22 maart 2006, niet in overweging genomen door DVZ (bijlage 13quater). Op 29 juni 2006 diende u een vierde asielaanvraag in, dewelke dezelfde dag nog door DVZ werd afgesloten met een bijlage 13quater. Hierna zou u naar Groot-Britannië zijn gereisd, waar u illegaal verbleef. U zou er als kapper hebben bijverdiend. In mei 2011 vroeg u in Groot-Britannië asiel aan. De Britse asielinstanties zouden u op 1 juni 2011 evenwel hebben overgebracht naar België in kader van een overnameverzoek. Diezelfde dag diende u in België een vijfde asielaanvraag in. U baseerde zich op dezelfde feiten als tijdens uw eerste asielaanvraag. U verklaarde toen lid te zijn van van de "Parti Demokrati Koerdistan" (KDP) sinds 2003. Vanaf 10 september 2004 was u politieagent in Batéle. Op 20 september 2005 arresteerde uw patrouille in de regio zeven Arabieren die zich niet konden legitimeren. Ze werden opgesloten in het politiebureau van Batéle. Op 25 september 2005 had u wachtdienst in het bureau, maar omdat u erg moe was, vroeg u uw collega Hussein Ali Abbas, om een oogje in het zeil te houden. Toen u 's ochtends wakker werd, zag u dat uw collega ook lag te slapen en dat de gevangenen gevlucht waren. U en uw collega werden vervolgens gearresteerd door het hoofd van het politiebureau. Jullie werden naar de "asayesh" (veiligheidsdienst) van de KDP gebracht. Vervolgens werden jullie beiden naar het politiebureau van Semel overgebracht en verhoord. Uw collega ging vrijuit, maar omdat u officieel van dienst was, werd u verantwoordelijk gesteld voor de ontsnapping van de gevangenen. U verbleef drie dagen in de gevangenis van Semel en dan werd u terug overgeplaatst in afwachting van uw rechtszaak. U kwam op 1 oktober 2005 vrij op borg en diende u een maand later aan te melden op het militaire tribunaal van Dohuk. Er werd u gezegd dat u zeker een gevangenisstraf verdiende. U ging onmiddellijk naar uw oom in Zakho die een smokkelaar zocht. Op 2 oktober 2005 verliet u illegaal uw land. U reisde via Turkije richting Europa waar u in België op 25 oktober een asielaanvraag indiende.

In het kader van uw vijfde asielaanvraag haalde u aan dat er een vonnis was uitgevaardigd waarbij u werd veroordeeld tot levenslange gevangenisstraf of executie. Verder haalde u ook aan dat u van vrienden had vernomen dat er op 25 september 2005 een slaapmiddel was gedaan in uw drankje waardoor u in slaap zou zijn gevallen tijdens uw wachtdienst. U legde geen nieuwe documenten voor in het kader van uw vijfde asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient door het CGVS te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling noch de status van subsidiaire bescherming u kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen. U verklaarde zich te baseren op dezelfde feiten als die van uw eerste asielaanvraag (zie gehoorverslag CGVS, vraag 2). Dient evenwel te worden opgemerkt dat in het kader van uw eerste asielaanvraag het CGVS een bevestigende beslissing van weigering van verblijf heeft genomen aangezien de door u aangehaalde elementen van vervolging geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie, zijnde vervolging op basis van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

De nieuwe elementen die u in het kader van uw vijfde asielaanvraag aanhaalt, zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen, wel integendeel. Er kan u bijgevolg evenmin de status van subsidiaire bescherming overeenkomstig art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet worden toegekend. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

U legde immers een aantal verklaringen af die uw geloofwaardigheid in ernstige mate ondermijnen en niet toelaten geloof te hechten aan uw relaas.

Zo haalde u aan dat er een vonnis was uitgevaardigd tegen u (zie gehoorverslag, vraag 18). Op de vraag wanneer dit vonnis was uitgevaardigd, antwoordde u dit niet precies te weten. U voegde er wel aan toe dat u een kopie van dit vonnis had afgegeven in het kader van uw eerste asielaanvraag (zie gehoorverslag CGVS, vragen 18 en 19). U werd erop gewezen dat uit het administratief dossier van uw eerste asielaanvraag nergens blijkt dat u een dergelijk stuk zou hebben voorgelegd. Meer nog: u werd erop gewezen dat één van de gebruikte argumenten in de weigeringsbeslissing van het CGVS er precies uit bestond dat u geen concrete elementen en/of documenten had aangebracht in verband met een eventuele veroordeling (zie beslissing eerste asielaanvraag, toegevoegd aan het administratief dossier). U bleef evenwel volhouden dat u de kopie van het vonnis wel degelijk had afgegeven. Uiteindelijk liet u optekenen dat het ook mogelijk was dat u in het kader van uw tweede asielaanvraag de kopie had voorgelegd. Nochtans blijkt dit evenmin het geval te zijn. U werd hiermee geconfronteerd. Opnieuw bleef u volhouden dat u de kopie wel degelijk had afgegeven (zie gehoorverslag CGVS, vragen 20-31). Het feit dat u in dit verband onjuiste verklaringen aflegde, doet vragen rijzen omtrent uw oprechtheid.

Bovendien zijn uw verklaringen in verband met dit vonnis allerm minst overtuigend. Zo heeft u het over een "veroordeling tot levenslang maar het kan ook een executie zijn: één van de twee" (zie gehoorverslag CGVS, vraag 18). Dat u klaarblijkelijk niet weet of u de doodstraf kreeg opgelegd dan wel een gevangenisstraf is frappant te noemen, temeer uzelf beweert dit vonnis in handen te hebben gehad. Er kan dan ook bezwaarlijk worden gesteld dat u de keuze zou hebben gehad tussen ofwel levenslang ofwel executie. Uw verklaringen raken kant noch wal. In alle redelijkheid mag worden aangenomen dat u het onderscheid kan maken tussen de twee straffen waarvan sprake. Ook uw verklaringen in verband met het tribunaal die dit vonnis zou hebben uitgevaardigd zijn weinig overtuigend. U verklaarde dat het vonnis door "de grote rechtbank" werd geveld maar wat de juiste benaming van dit tribunaal is kan u niet verduidelijken (zie gehoorverslag CGVS, vragen 48 en 49).

Daarenboven is het zéér opmerkelijk te moeten vaststellen dat u - die verklaart levenslang of executie te vrezen - na uw vertrek uit België naar Groot-Brittannië bijna 5 jaar heeft gewacht alvorens u zich daar vluchteling heeft verklaard. Dat u er liever gedurende vijf jaar illegaal verbleef doet andermaal afbreuk aan de door u voorgehouden vrees voor vervolging.

Verder verwees u in het kader van uw vijfde asielaanvraag nog naar het gerucht dat op 25 september 2005 een slaapmiddel in uw drankje was gedaan waardoor u in slaap was gevallen en de gearresteerde Arabieren konden ontsnappen. U zou dit hebben vernomen van vrienden die met uw familie in Irak nog contact hebben. Het is opmerkelijk dat u dit op deze manier zou hebben vernomen, aangezien u voor DVZ nog had verklaard helemaal geen contact meer te hebben met uw familie of vrienden in Irak (zie gehoorverslag DVZ). U werd hiermee geconfronteerd. U antwoordde hierop dat u voor DVZ enkel had verklaard geen contact meer te hebben met uw familie (zie gehoorverslag CGVS, vragen 8-12). Wat er ook van zij, het nieuws in verband met het slaapmiddel is een nieuw element en kan een belangrijke rol spelen in de door u beweerde rechtszaak en veroordeling. Immers, het gebruik van een dergelijk slaapmiddel zou er op wijzen dat u met de ontsnapping niks te maken had en zelf ook in de val was gelokt. Klaarblijkelijk is er met deze 'ontdekking' verder niks gebeurd in uw zaak wat op zich toch wel heel merkwaardig is mocht u werkelijk een dusdanige zware straf vrezen.

Tot slot wenst het CGVS op te merken dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verder voert verzoeker aan dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

De motivering die wordt aangehaald door de commissaris-generaal is niet conform de werkelijkheid. De commissaris-generaal beging een appreciatiefout. Het risico voor verzoekers leven is nog steeds aanwezig.

2.2.1. De motiveringsplicht, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, moet verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2.2.1. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekers asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Zo stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker dezelfde asielmotieven inroept als bij zijn eerste asielaanvraag. De commissaris-generaal nam voor deze asielaanvraag echter een bevestigende beslissing van weigering van verblijf aangezien de aangehaalde

elementen geen verband houden met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag). De bestreden beslissing stelt vast dat de nieuwe elementen die verzoeker in het kader van zijn vijfde en huidige asielaanvraag inroept, niet bij machte zijn de gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

Verzoeker slaagt er niet in de argumentatie van de bestreden beslissing te weerleggen. Hij beperkt zich immers tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, maar laat na concrete elementen aan te halen die de gedane vaststellingen, die allen steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze werden uitgewerkt in de bestreden beslissing, kunnen weerleggen. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

2.2.2.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet, stelde de bestreden beslissing terecht vast dat er geen reëel risico op ernstige schade voorhanden is aangezien de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen ondermijnd wordt door onaannemelijke verklaringen.

Verzoeker komt evenmin in aanmerking voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet aangezien uit de informatie die is toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er actueel in Noord-Irak geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Verzoeker laat deze vaststellingen ongemoeid waardoor deze hier behouden blijven.

2.2.3. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

2.2.4. Verzoeker vraagt de Raad om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat, blijkt echter dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER